מה לי הן ומה לי דמיהן אמריגן מה לי דמיהן

ומה לי הן גמי אמריגן יופוסקין על שער שבשוק ואע"פ שאין לו איתיביה רב פפא

ורב הונא בריה דרב יהושע לרבא כולם אם

יש לו מותר אם אין לו אסור אמר להו יהתם

הלואה הכא זביני רבה ורב יוסף דאמרי

תרוייהו מאי מעמא אמרו רבגן פוסקין על

שער שבשוק ואע"פ שאין לו ראמר ליה

ל) [שבת סג: בילה כט: כתובות נג: צ"ק פג.],כ) מהר"מ, ג) [ע"ן תוס" ב"ב עח. ד"ה אבלן, ד) [דף עב:], ה) [לקמן עב:],

גליון הש"ם גמ' ואי לאו מתנה בעלמא. עיין נ"ב דף עח נ"ל מום׳ ד"ה לבל:

מוסף רש"י

שקילא טיבותיך ושדייא אחיזרי. נטולה טובתך ומוטלת על הקולים (שבת סג: ביצה כט: ב"ק פג.) על החרולים (כתובות נג:).

מה לי דמיהן מה לי הן נמי אמרינן כו'. בתחלת התנאי נמי היא יצא השער פוסקין איכא למ"ד אין פוסקין על משיצא השער פוסק עמו ואע"פ שאין פירות בידו ובלבד שיתן לו זה מעות דכי היכי דאם היו דמי המעות הללו בידו והיינו כן דאפילו לר׳ יוחנן דאמר לקמן אין פוסקין על שער שבשוק הפירות הוי מותר הכי נמי כי הוו המעות בידו מותר שהמעות

ודמיהן שוין דמה לי טוב אם היו החטין שהם דמים למעות הללו בידו מעכשיו שהם עלמן בידו אף הוא יכול ליקח בהן פירות ומן הטעם הזה פוסקין על סמך שער שבשוק והוא שער היונא על ידי חמרין המביאין תבואה לשוק בכרכים ואע"פ שאין פירות לזה. וא"ת משנתינו היא זו (לקמן דף עב:) ילא השער פוסקין איכא למ"ד לקמןדי אין פוסקין על שער שבשוק ומוקי למתניתין בחכלבי וארבי דמתניתין לאו שער שבשוק תנן אלא יצא השער סתמא. הא דמפיך לישנא ונקט למימר מה לי דמיהו מה לי הו משום דבשעת פרעון הוו המעות שמשלם לו דמי הפירות ושייך למימר מה טוב הן מדמיהן כי היכי דהן שרו דמיהן נמי שרו ובשעת הפיסוק נותן לו זה מעות לקבל חטין בדמי המעות ומיקרו הפירות דמיהן של מעות ושייך למימר מה טוב דמיהן של מעות מהן כי היכי דדמיהן שרו אם היו הפירות בידו הן נמי כי הוו הן בידו שרי. קלרו של דבר לשון הפסקה נמשך חצל לוקח לשון הפרעון נמשך חחר המוכר גבי תנאי ראשון פוסק ונותן לו דמים לקבל כנגדן חטין הלכך החטין קרוין דמים אצל לוקח דמי מעותיו וגבי פרעון המעות שזה פורע הוו דמי החטין שזה חייב לו: אין לו אפור. בהם דרבי חושעים: היני ושילי. מקומות הן שהיו סמוכין לפומבדיתה שהיו רבה ורב יוסף יושבין בה. כלומר בכל מקום הוא מוצא סביבותיו בדמים הללו: חטי דקדחי בחכלבחי. בתמיה. וכי חם הנחתי חטין שלי באולרי כלום היו גשמים יורדין עליהן שיהו לומחות בהן למחין להתקלקל. לישנא אחרינא דקדחי לשון חמימות כמו (ישעיה סד) כקדח חש: והח בעי למיחב זווי לספסירת. היכי אמרינן מאי אהני לפסוק על שער שבשוק והא אהני דבעי למיתב זוזי לספסירא סרסור שמבהש למוכרי חטין נמנא משתכר זוזי בהקדמת המעות: ומשני דיהיב. לריך הלוקח ליתן למוכר דמי הסרסור: רב אשי אמר. לא נריך זווי דאיניש

עבדי ליה ספסירות החמרין הולכין אלל בעל המעות להוליך לו תבואה: האי מאן דיהיב זווי אתרעא

חריפא. הפוסק על הפירות עד שלא יצא השער הברור אלא שער הבכיר שהוא סמוך לקליר שהלקוטות מוכרין בזולא זה סאה וזה סאתים ותנן מתני' (לקמן דף עב:) דאם יש לו מותר לפסוק ואע"פ שלא

בעישורייתה

שקילא מיבותיך ושדייא אחיזרי מאי אהנית לי אי הוו לי זוזי בידי הוה מזבנינא בהיני ובשילי בזולא אמר ליה אביי לרב יוסף אלא מעתה מותר ללות סאה בסאה משום דמצי א"ל שקילא טיבותיך ושדייא אחיזרי דאמר ליה חטי דקרחי באכלבאי א"ל התם הלואה הכא זביני אמר ליה אדא בר אבא לרבא והא בעי למיתב זוזי לספסירא א"ל גדקא יהיב ליה גמי רב אשי אמר זוזי דאינשי אינהו עבדי ליה ספסירותיה: רבה ורב יוסף דאמרי תרוייהו האי מאן דיהיב זוזי אתרעא חריפא צריך לאתחזויי לבי דרי למאי אי למקנא הא לא קני אי לקבולי עליה מי שפרע כי לא מיתחזי נמי מקבל עליה מי שפרע דלעולם לקבולי עליה מי שפרע ומאן דיהיב זוזי אתרעא יהיב אן לבי תרי תלתא יהיב אי מיתחזי ליה סמכא דעתיה ואי לא אמר ליה אמינא דאשכחת פירי דשפירי מדידי ושקלת אמר רב אשי השתא דאמרת משום מסמך דעתא יאפילו אשכחיה בשוקא וא"ל סמכא דעתיה: אמר רב נחמן יכללא דרביתא כל אגר נמר ליה אסור ואמר רב נחמן יהאי מאן דיהיב זוזי לקיראה וקא אזלי ד' ד' וא"ל יהיבנא לך ה' ה' איתנהו גביה שרי ליתנהו גביה אסור פשיטא לא צריכא "דאית ליה אשראי במתא מהו דתימא כיוז דאית

ליה אשראי במתא כעד שיבא בני או עד

שאמצא מפתח דמי קמ"ל כיון דמחסרי

גוביינא כמאן דליתנהו דמי: ואמר רב

נחמן 'האי מאן דאוזיף פשיטי מחבריה

ואשכח ביה מופיינא אי בכדי שהדעת מועה

מיחייב לאהדוריה ליה יואי לאו מתנה

בעלמא הוא דיהיב ליה היכי דמי בכדי

שהדעת מועה אמר רב אחא בריה דרב יוסף

בעישורייתא

ומוסקין על שער שבשוק אע"פ שאין לו. פ״ה וא״ת מתני׳ שער שבשוק ומוקי לה למתני׳ באכלבאי וארבי ולא היה לו לפרש

מודה דלא בעינן חרעא דמשיך כולי האי כמו אכלבאי וארבי ולא בעי אלא כדורמוס ולא אמר ר' יוחנו דאין פוסקין אלא בשוק של עיירות וא"ת והיכי שמעינן מר' ינאי דפוסק על שוק של עיירות ולא בעינן דורמום וי"ל דהכי דייק מדאמר רבי ינאי מה לי הן מה לי דמיהן ויכול לפרוע לו דמים כמו שיכול לפרוע לו חטין משום דמן החטין יכול למלוא דמים ה"נ פוסקין אפילו על שוק של עיירות דיותר יזדמן לבעל המעות לקנות חטין אפי׳ בשוק של עיירות ממה שיזדמן לבעל חטין למכור אפילו נשוק של אכלבאי וארבי: ואמר דיה יהיבנא דך חמשה

בזוזא. פי׳ לומן פלוני איתנהו שרי ליתנהו אסור אבל ד׳ בוווא שרי לפסוק כיון שכן השער דפוסקין על שער שבשוק וח"ת אמאי אסור לפסוק חמשה בוחא מאי שנא מטרשא דרב נחמן גופיה אמר לקמן (דף סה.) טרשא שרי למכור סחורה בהמתנה ביותר מדמיה ובלבד שלא יפרש [לו] אם מעכשיו בפחות וי"ל כיון דאולי הכא ד׳ בוחא הוי כאילו פירש אם מעכשיו בפחות ואם לזמן פלוני ביותר ולפי זה לא שרי ר"נ לקמן טרשה אלה בדבר שהין שומתו ידועה כגון פרה או טלית אבל פירות אם ינא השער אסור לעשות מהן טרשה: מהן דתימא כעד שיבא בני דמי קמ"ל. וא"ת והא רב נחמן פסק לקמן בשילהי פירקין (דף עה.) כהלל דאסר עד שיבא בני וי"ל דודאי דרך הלואה אסור אפילו סאה בסחה חבל דרך מקח וממכר כי הכא שרי אפי׳ ה׳ בארבע דאי לאו הכי מקשה דאפילו רבנן לקמן לא שרו אלא סאה בסאה אבל סאה בסאתים לא אלא כדפרישית דדרך מקח וממכר שרי טפי חמש בארבע מדרך הלואה אפילו סאה בסאה דהכי לכ"ע וא"ת דטפי ה"ל לאתויי הכא דפוסה על הגדיש דדמיא טפי דהוי מקח וממכר וי"ל דפוסק עמו על הגדיש לא שרינן אלא לפסוק עמו בשער לקוטות אבל לפסוק שוי שיתא בחמשא לא כיון דאכתי לית ליה שעדיין לריך תיקון וחי מוזיל גביה

כולי האי מחזי כאגר נטר אבל כשיש לו מזומן בעין אלא שמחוסר ביאת בנו או הבאת מפתח מותר אפילו שוי חמשא בארבע וה"ק נעשה כעד שיבא בני ושרי הכא לכ״ע כדשרי התם לרבון: בעישורייתא

יצא השער דקתנים היה הוא תחילה לקולרים פוסק עמו על הגדיש: לריך הלוקח לאיתחזויי אבי דרי. של מוכר כשהוא דש חורה תבואתו בגורן. ולהכי נקיט חרעא חריפא שאין פוסקין עליו אלא למי שיש לו גורן דאילו שער הברור פוסקים אף למי שאין לו: **למאי**. מיבעי האי דמתחזי: אי למיקני. ממש שלא יוכל המוכר לחזור: הא לא קני. בהכי אלא א"כ משך: אי לקבולי מוכר עליה מי שפרע. אם יחזור: סמכא דעסא. דכל חד וחד וידע דעליה קא סמיך האי לוקח וסחורה מקויימת היא ואין דעתו לחזור הלכך אם חזר בו מוכר איכא למילטייה במי שפרע: השחא דאמרס. דאי מיחחזי מיסמך דעתא הוא: אפילו. לא מיחחזי אבי דרי נמי אלא אשכחיה בשוקא לאחר זמן ואמר ליה חזי דעלך סמיכנא איכא מי שפרע: **אגר נער ליה**. שכר המחנה אי מוזיל גביה משום המחנה שמקדים לו המעות והמקח אין לו למוכר עכשיו: לקיראה. מוכר שעוה: ד' ד'. חלות שעוה בזוחא: יהיבנא לך ה' ה'. לזמן פלוני והקדים לו המעות עכשיו: **אימנהו**. אם בידו אבל אינם בעיר או אבד המפתח והוא דחוק למעות שרי דהוי ליה הלויני עד שיבא בני דחנן במתניתין (לקמן דף עה.) דמותר: דאים ליה אשראי במסא. המוכר הזה אף הוא נתן מעות ופסק עם אחרים על שעוה: ואשכה טופיינא. זה שקיבל המעות מלא בהן יותר ממה שאמר לו חבירו: אי בכדי שהדעם טועה. דאיכא למימר טעה המלוה בחשבון ולא ידע בהן חייב זה להחזירו לו:

בג א מיי' פ"ט מהל' מלוה ולוה הל' א מנוה ונוה הני ח ופ"י הלי א סמג לאוין קלו טוש"ע י"ד סי קעה סעי א: בד ב מיי פ"י מהלי

מלוה הלי ו: מלוה הלי ו: בה ג (מיי שם פייט הלי א) סמג שם טוש"ע יי) טמנג עם טוט ע י"ד שם סעי" ה: בו ד ה ו מיי' פכ"ב מהל' מכירה הל' ד

:טי רט: בז ז מיי׳ פ״ח מהל' מלוה ולוה הל' א סמג לאוין קלו טוש"ע י"ד סי׳ קעג

:סעי א בח ח ט מיי שם פ"ט הל' ו סמג שס טוש"ע י"ד סי' קעג סעי' ז [וסי קסא סעי א נהג"ה]:

לם י מיי שם פ״ד הל׳ יוד סמג שם טוש"ע ח"מ סיי רלב סעיי ב: